

[Holstein.]

Ringkøbing taler Venstre nu igen folkesunde Ord om valutarisk Tilpasning efter ydre og indre Værdiforhold, samtidig med at man spørger Regeringen, hvorledes det forholder sig med Kronekursen 22,40. I Januar 1933 henstillede jeg til Venstres Ledelse, at man lagde Hovedvægten i Forhandlingerne med Regeringen paa Kronesænkningen og holdt fast ved Kravet om 25 Kr. for et Pund Sterling. Da man i Stedet for sluttede en Studehandling paa Halvvejen, spurgte jeg, om Meningen nu var, at Kursen 22,50 var Minimalkurs, ikke Maksimalkurs, med andre Ord, om den højtærede Regering vel skulde være beføjet til at sænke Kronens Kurs yderligere, men ikke til at hæve den paa ny. Jeg fik det Svar, at herom var der ingen Aftale truffet. Kort efter Forligets Afslutning udsendtes saa den officielle Erklæring om, at Kronekursen 22,50 agtedes fastholdt. Omgaaende skrev derefter Regeringens Blad, bl. a. „Politiken“, at Meningen var, at Kronens Kurs godt kunde hæves, men at den ikke maatte sænkes ud over, hvad der svarer til Kr. 22,50 pr. Pund. I Anledning af denne nye Tilsnigelse fra Regeringens Side paa det valutapolitiske Omraade henstillede jeg straks til Venstres Ledere, at denne Tilsnigelse ikke kom til at staa uimodsigt, men blev berigtiget i Dagspressen. En saadan Berigtigelse blev da ogsaa offentliggjort fra Venstres Side, om jeg ikke husker fejl, i Form af et Interview med Hr. Madsen-Mygdal. Jeg har siden gjort opmærksom paa, at ved Valutanoteringerne i Amsterdam og Zürich, altsaa i to forskellige Guldlande, hvor Kronen stadig vurderes i Forhold til Sterling, hvor med andre Ord Danmark vurderes som en økonomisk Provins af England, har Gennemsnittet af Kursen i 1933 været 22,36 for et Pund. Det vil med andre Ord sige, at vor Notering skulde have ligget omkring 22,64 i Gennemsnit, hvis den skulde have svaret til en Vurdering i Guldlandene af 22,50 i Forhold til Pund Sterling. En saadan Noteringspolitik fra den højtærede Regerings Side og Nationalbankens Side vilde have svaret til Forudsætningerne fra Venstres Side for Valutaforliget i Januar 1933.

Men denne højtærede Regering, hvis Væsen og Særkende hidtil har været Brud paa Forudsætninger og givne Tilsagn, endog til Vælgerne efter en Folketingsopløsning, denne højtærede Regering, hvis Ord ikke staar til Troende over for Offentligheden, vilde ikke ligne sig selv, hvis den ikke efter Forliget i Januar 1933 paa ny havde vist sig som den kvalificerede Tillids-

Ordens- og Fredsbryder. Ikke en eneste Gang siden Valutaforliget i 1933 har Kronen været noteret under 22,50.

Men hvor længe skal denne højtærede Regering have Lov til at fortsætte en tilsyneladende, i det ydre deflatorisk Pengepolitik Haand i Haand med en fuldkommen hasarderet og hensynsløs inflatorisk Udgifts- og Skattepolitik, hvor dens politiske Insolvens dækkes ved Hjælp af nye Laan og øget Seddelmængde i Ly af Valutaordningens lukkede Pengemarked og med Kridtnoteringer paa den sorte Tavle, som med al fornøden Tydelighed stadig viser Berettigelsen af den Kritik, som Hr. Madsen-Mygdal i sin Tid fremsatte mod denne Noteringspolitik.

Med al fornøden Tydelighed viser Venstres Indstilling til det foreliggende Regeringsforslag, at Venstre nu har fortsat Landboernes Sammenslutnings kritisk forbeholdne og advarende Resolution før Decemberforliget i 1933, viser, at denne ikke var et Dolkestød, men et godt Raad, hvis Rigtighed den efterfølgende Tid har bekræftet, og som nu langsomt vaklende og modstræbende af Partiet er ved at blive omsat i Handling.

Venstre sluttede af i Forligspolitikken inden Ferien med at stemme for et konservativt Mistillidsvotum til den højtærede Regering. Vil Venstre nu efter 6 Valutalovforlig og 3 Kriseforlig med det Facit, som er angivet i Venstres 5 Punkter, 3 Kriseforlig, som kun har betydet Gevinst for Regeringens Prestige, ikke for Venstres, i det offentlige Omdømme, uden Dækning for Landbrugets Omkostninger, nu ved et Forlig i Landstinget bevidne den Regering sin Tillid, til hvilken Venstre i Folketinget kun har konservativ Mistillid?

Vi fra vor Side er besjælet af en ikke mindre Parlamentslede og Despekt for Rigsdagsparlamentarisme end den, som den højtærede Statsminister til Stadighed lægger for Dagen. Vi har hverken Tillid til denne Regerings Rente- eller Gældspolitik, dertil har de hidtil indhøstede Erfaringer bragt den i alt for stort Vanry, og da den ikke i nogen anden Retning har villet imødekomme Landets Hovederhverv, ser vi naturligtvis hellere, jo før jo hellere, dens Hæl end dens Taa. For saa vidt kan vi slutte os til det konservative Ønske om Folketingsvalg. Men vi nærer heller ikke synderlig Tillid til de udenrigspolitiske og indenrigspolitiske Fallenters Evne og Adkomst til sammen med Mænd af Oppositionspartierne at lede Landet i en Opløsnings- og Gennembrudstid, selv om et